

ELŐFIZETÉS:
Egész évre . 6 ft.
Fél évre . . . 3 ft.
Negyed évre 1 ft. 50 kr.

A lap szellemi részét
illető küldemények a
szerkesztőnek, anyagiak
a lap tulajdonosnak kül-
dendők.

BÁCSKA.

MEGYEI KÖZÉRDEKŰ POLITIKAI KÖZLÖNY.

HIRDETÉSI DÍJ:
egy 1 hasbós petit sor 10 kr.,
többszöri hirdetésnél olcsóbb.
Nyiltér sora 25 kr.
Bélyegdíj minden hirdetésnél
30 kr.
A hirdetések Bittermann
Nándor könyv- és könyv-
jában és a szerkesztőnél fogad-
tatnak el.
Kéziratok nem küldetnek vissza.

Egyes szám ára 10 kr.

Megjelen minden kedden és pénteken.

Egyes szám ára 10 kr.

Az ifjúság tüntetése.

Zombor, 1899. január 12.

A tény ismeretes és az ország némely részében nem-tetszést, de sok részében megnyugvást keltett. A budapesti egyetemi tanács tiltott politizálás miatt és az egyetemi tanácsnak erre vonatkozó utasítása ellen tanusított engedetlenség miatt bizonytalan időre bezáratta az egyetemi kör helyiségeit, egyben megtiltotta annak minden működését.

A képviselőház egyik ülésében különböző ellenzéki pártokhoz tartozó képviselők interpellációkat intéztek dr. Wlassics Gyula közoktatásügyi miniszterhez, melyekben az interpellálók azokat az indokokat kérdezték, melyek arra indították a minisztert, hogy az egyetemi tanács intézkedését helyeselje.

A rendkívüli parlamenti viszonyok és az ex-lex állapot folytán Wlassics nem érezte magát indítatva, hogy a kért választ azonnal megadja és így az interpelláló uraknak már csak türelemmel kell lenniök, ha a miniszter szájából akarják megtudni, amit maguk is, az egész világ is igen jól tud. Az ifjúság mozgalmát, melyet az egyetemi kör bezárása követett, teljesen tárgyilagosan következőképen adják elő:

Az egyetemi kör helyiségeiben újév után oly mozgalom volt észlelhető, melynek célja egy nagy általános ifjúsági gyűlés egybehívása volt. E nagy gyűlés alkalmával hozták volna azt a javaslatot, hogy a magyar tanuló ifjúság az ex-lex állapot tartamára tagadja meg a katonai kötelezettséget.

Mindenkinek el kell ismernie, hogy ezt a határozatot az illetőkre nézve a legmesszebbmenő következmények kísérhették volna és hogy sok családot döntött volna gyászba és bánatba fiaik könnyelműségének következménye. A dolgok ily állása mellett a rektor magához hívatta a kör elnökét s meghagyta neki annak a rendeletnek kifüggesztését, melylyel a körben való politizálás eltiltatott.

Az ifjak a rendeletet szétépték, az egyetemi hatósággal szemben engedetlenségre vetemedtek, a körnek egyik elnöke a másik után lemondott s a rektornak megtagadta az engedelmességet. Az egyetemi ifjak tovább politizáltak és feltartóztatlanul dolgoztak az említett nagygyűlés előkészítésén.

Erre következett az egyetemi kör bezárása és a fenyegetés még szigorubb rendszabályokkal, melyek egy félév elvesztését vonnák maguk után.

Ez a rövidre fogott tényállás és most szavazzunk meg az ötezernél több tanulóknak szülőit a felett, valjon helyesen járt-e el Wlassics, midőn az egyetemi tanács határozatát tudomásul vette. A szülők adjanak bizonyítványt a miniszternek, hogy az ifjúság jól felfogott érdekében cselekedett s mondjanak neki köszönetet, hogy fiaikat nagy bajtól mentette meg. Wlassics Gyula egész minisztersége alatt jobban szem előtt tartotta, mint akármelyik előde, a magyar tanítézetek és a magyar kultúra érdekeit és ezuttal is erőlyesen, de egyszersmind ez érdekekben okosan cselekedett.

És mégis akadnak interpellációval felszerelt képviselők, hogy kérdőre vonják a minisztert, kinek mélyeséges hallgatását az uralkodó viszonyok nagyon is megmagyarázzák; de kiűn az országban olyan hangulat uralkodik e kérdésben, a mely becületére válik Wlassics miniszternek és ha az interpelláló képviselők a vidéki szülők választását akarják tudni, nagyon, de nagyon kellemetlen dolgokat fognak hallani.

Az egyetemi kört be kellett zárni, hogy az egyetemet ne kelljen bezárni.

Angyalka.

Az Isten rendeltetése szerint nehéz fájdalmak árán született.

De az édes anya kinjai és az apa aggodalma nyomában öröm és boldogság fakadt.

Megjött ő, a várva-várt kis angyal, az élet öröme, a házastársak boldogsága, vigasztalása.

El volt temetve egyszerre minden fájdalom és aggodalom. A nőnek a kinoktól s a férfinak az aggo-

dalomtól elváltozott arcán egyszerre a boldogság édes mosolya derengett.

Egymás nyakába borultak: a férfi és nő, a két fiatal lélek, a kik Isten és ember előtt örök hűséget esküdtek egymásnak. Az öröm könnyűit sirták.

Ajkaik bosszu csókban forrtak össze, mintha csak újra megpecsételni kívánták volna szerelmüket, a mely őket elválaszthatlanul egybefűzi.

Feltekintettek az égre s igaz szivből rebegtek hálát az égnek, hogy teljesítette lelkük édes vágyát, hogy megajándékozta őket a kis angyalkájukkal. Olyan volt az a családi tűzbeli, mint a földre varázsolt paradicsom. Édes, kedves és elbájoló!

Van e a világon nagyobb öröm és boldogság, mint mikor két szerető sziv egyesülve, az Ég szerelmüknek élő zálogával ajándékozta őket meg!?

A kicsi angyalt karba vették; össze-vissza csókolták; ezerféle jóval, ezerféle széppel üdvözölték.

Aztán újra átölelték egymást s úgy érezték, hogy most már mi sem hiányzik a boldogságukból. Most már el lehet viselni az élet különböző gondjait és terheit. Mert mindenekért vigasztalást nyújt a kicsi angyalka. Egy tekintet kell csak reá vetni s a gondterhes homlok nehéz barázdái azonnal eltűnnek.

De jöttek szomorú napok; a kis angyalka megbetegedett.

A kétségbeesés mardosta a gondos szülők szívét. Mindent, mit ember elkövethet, megtettek, hogy a kis angyalkát megmentsek. Napról-napra imádkoztak az Istenhez, hogy ne vegye el tőlük legdrágább kincsüket.

Az Ég meghallgatta a szerető szülők kérését. A kicsi angyalka meggyógyult; növekedett erőben és egészségben. Már elérte 8 hónapos korát.

Olyan boldogok voltak: a fiatal apa, a fiatal anya és kettőjük között a kicsiny angyalka.

Milyen édes képet alkottak ők hárman! Kézből-kézbe adták a kis babát; ölből-ölebe vették. Becéztek, dédelgették.

A szinte tulságos boldogság és öröm most is a legkeserűbb fájdalmat hordozta méhében.

Hirtelenül, váratlanul beköszöntött a halál, hogy elragadja a boldogok boldogságát, az örvendezők örömét.

A kis baba meghalt... Ott fekszik most kiterítve a ravatalon...

A ravatal egyik oldalán ott térdel a boldogtalan anya. Talpig feketében van. Reáborul a kis halottra; hivatgatja, nevéen szólítgatja. Megsimogatja az arcát s azán össze-vissza csókolja a kicsiny kacsókat. „Ébredj, kis istenségem; ugye nem hagysz el, ugye nem halál!

A „BÁCSKA“ tárcája.

KIRÁNDULÁS A „FEHÉR KERESZTHEZ.“

Írta: Uhlmann Kamillo.

„Szép vagy óh hon, bére, völgy változnak gazdag öledben, Térdet országos négy folyam árja szegi; Am természetől mindez lelketlen ajándék: Nagygyá csak fiaid szent akarata tehet.“

Mily kellemes érzés lepi meg szívémet, midőn távol a szülőföldtől, egy magas hegyre feljutunk és onnan a messzeségben látjuk édes otthonunk halavány fekvését. Igaz, hogy itt az alföldön ilyesmit nem láthatunk és talán az alföld szülőite nem látja azt olyan gyönyörűnek, mint a felvidék lakója.

No, de ez igen természetes is, mert mindenki inkább saját szülőföldjét dicséri és tiszteli, bár nem hiszem, hogy volna olyan részrehajló ember s nem akarná megtenni azt az igaz megjegyzést, mely a regényes felvidéket jogosan megilleti.

S méltó is erre szülőföldem, hol szép gyermekkori éveimet igazán kedvem szerint s kellemesen töltöttem s ha elgondolok ezen boldog időre, mely elég távol van már, honvágy fog el. Ez a vidék nem olyan egyhangú, mint a rónaság, hol kellemesen tölthető az emberi élet. Ott, ha az ember sétára indul, nincs korlátozva, választat szobnól-szebb tájakot, mindig lát valami újat s bámulni valót; nem úgy az alföldön, a hol az ember nem igen válogathat, hanem kénytelen azzal megelégedni, a mi rendelkezésére áll.

Bárhová tekintünk, mindenütt ugyanaz látható, legföljebb némi változatosságot nyújt a sok szőlőmocsár s kis kiterjedésű erdőségek. A hegyvidék ellenben gazdag változatosságot nyújt, rengeteg erdővel, melyekben járnál élvezet, hegyekkel, honnan egyszerű kilátás nyílik, rejtett kincseivel; továbbá völgyekkel, melyeket a pompás zöld térségek tarkítanak, népes községek laknak, termékeny és művelésre használható földek ékesítnek. — Itt aztán kirándulást rendezni

fontos! s érdemes! hol nem kell azzal kizökködni, hová és merre menjünk?

Ilyen kedvező körülmények között jött létre kirándulásunk a „fehér kereszt“, mely méltó a feljegyezésre és figyelemre.

Kirándulásunk létrejöttéhez, nem volt szükséges sok tervezgetés, egyedül a választás volt egy kissé körülmenyes, azon tekintetben, hogy a sok szép kiránduló helyek közül melyiket szemeljük ki?

Midőn ez megtörtént, társaságunk megtette a kellő előkészületeket az elinduláshoz.

Kirándulási pontunk valóban regényes: sűrű erdők középette áll lakunk, élénkítve kristálytisza, csörgedező patakakkal. Benn az erdőben hűs forrás bugyog, mely minden italnál üdítőbb s egészségesebb, azonkívül az a sok, élénk színű s különféle fajtájú gomba-telep, mindez feusséges látvány! Kellemes hallgatni a csendes erdőből a pásztorok vidám, élénk énekét s a marhanyájának hangos kolompolását, melynek elhallgatása után pedig a sok erdei madár hallatja kellemes énekét. Reggel 7 óra volt már, mindön társaságunk ezen vadregényes vidéket elhagyta. (Klin völgye, mely Tuszófalvától 7 km.-nyire fekszik Trencsén megyében.) Folyton-folyvást erdőközön keresztül vezető ösvényen haladtunk s ezen idő oly gyorsan mult el vig beszélgetéssel, hogy szinte nem vettük észre, az előttünk levő s még leküzdő hegyet. Mielőtt ehhez értünk, némi utbaigazítást szerettünk a hegyalatti fűrészmalmnál dolgozó munkásemberektől; megtudva azt, hogy ezen hegyet utba kell ejtettünk, szorgalmasan folytattuk menettünket.

Nehezen ment a feljutás, bizony-bizony nem egy tagja társaságunknak, fáradságos pihenőt tartott. Így tartott ez egy háromnegyed óráig, melynek elmulta után, talán egy egynegyed óráig egyenes uton haladtunk. Nem sokáig tartott ez a változatosság, ismét egy nagy emelkedéshez jutunk, mely az előbbinél sokkal több fáradságot igényelt. Ennek lábánál egy kis faházikó épült, melynek lakói tájékoztatást nyújtottak; mert megjegyzendő, hogy ezután az ut kétfelé ágazván, nem tudtuk melyik az igazi? Eligazodva, balra tereltük irá-

nyunkat, egyszersmind egy kis fiúcskát is szereztünk tolmácsunkul, ki egyuttal érleli paksamátánkat is igen szívesen vitte. Most már csak egy háromnegyed óra volt szükséges s célpontunknál vagyunk. Lassan-lassan haladunk a sűrű erdők között haladó s kövekkel kitöltött utunkon, melynek kellemességét a csacsogó csermely csörgedezése növelte.

Legyőzve ezen felmerülő akadályokat, kiléptünk az erdőből, mely után csak egy félóra választja el bennünket kirándulásunk célpontjától.

Tíz perc és szemünk elé tárul hazánk határa, melynek elérése oly nehezen ment s végre sikerült. Elhagyva édes hazánk határát, rövid idő múlva eltűnik szemünk elől s valahára előbukkan a turista-gyűlőhely s a mellette felállított „fehér kereszt“, melyről a kirándulóhelyet elnevezték. Szép helyen s magas hegyek társaságában fekszik e nagyszerű kilátást nyújtó s örökké emlékeztető hely, mely magas fekvésénél fogva remek kilátást mutat egyrészt Magyarországra és Morvaországra, másrészt pedig Sziléziára.

Körütekintve, szemünkbe tűnik a Beszkidek hatalmas láncolata, melyeknek égbenyuló ormái a messzeségben csak halavány köd képében látszanak. A fenyvesek erős s kellemes illata pedig fűszerezi s emeli a csodálatos szépséget, mely az embert kifelé csalogatja a szépen és egyszerűen berendezett termékből. Nem-sokára megszólal a delet hirdető harangooska, mely gyenge hangja dacára is elhangzik a völgyben szorgalmasan dolgozó földmives fülebe. Csendes lett minden, társaságunk pedig mohó étvágygyal az étteremre lép, hol épen még üres asztal állott rendelkezésünkre. Alig hogy helyet foglaltunk, azonnal parancsra s szolgálatra áll készen előzékeny tulajdonosunk. Rövid idő múlva ott terem az asztalon az igazán csalogató s az ingernek megfelelő étel, melynek falatozása csakhamar elkezdődött. Valóban megéri a pénz az itteni kiszolgálást, mely a kívánatnak teljesen megfelelő s ami a legfőbb s leg-többnek tetsző: olcsó. (A legjobb és legfinomabb ételek és italok állanak az ember rendelkezésére.)

meg." S mikor érzi a kicsiny kacso hidegségét és me-
revségét, újra göröcsök zokogásba fullad el...

A másik oldalán a megtört apa áll. Szemeiből egy
patakzának a könnyek, mintha örök forrásuk lenne...

Nagy a fájdalom, nagy a bánat. Szinte elvisel-
hetetlen!

Minden sirás, minden zokogás haszontalan!

A kicsi anygalka nem él többé!

Azért halt meg, mert nagyon kedves, nagyon édes
anygalka volt. És ilyen anygalkára szüksége van az
Égnek.

Az Ur akarata szent!

Ó adta, el is vette!

Elvette azért, hogy teljes legyen az anygalkok
chorusa.

A kis anygalka ott lebeg már az Égben az Ur
trónusa körül. Kéri az Istent, hogy vigasztalja meg
bánatos szüleit.

Az Isten teljesítendő az ártatlan anygalka kérelmét.

Latinovits Szaniszló, városi tb. főjegyzőt, lapunk
jeles munkatársát és nejét érte a súlyos csapás. Egyet-
len, 8 hónapos kis Jolánkájuk halt meg. A kicsi halott
temetése tegnap délután 4 órakor ment végbe általános
részvét mellett. A városi tisztikar Trischler Ferenc
polgármester vezetése alatt testületileg volt jelen a tem-
etésen.

A bánatos szülők a következő gyászjelentést ad-
ták ki:

"Vigasztalan megtört szülői szívünk mélyeséges bán-
atában tudatjuk rokonaink, barátaink és ismerőseinkkel,
hogy az isteni gondviselés megfoghatatlan akarata foly-
tan édes kis Jolánkánk ma hajnali 5 órakor életének
8-ik havában rövid szenvedés után az anygalkák közé
felvételt. Feledhetlen kedves kis halottunk drága ma-
radványai folyó hó 12-én délután 4 órakor fognak
(apatin-t 628. sz. a. gyászszobából) a róm. kath. teme-
tőben édes, hosszú nyugalomra helyeztetni. Zomborban,
1899. évi január hó 11-én. — Borsódi Latinovits Sztanci
és neje: Binzberger Etelka.

Nemcsak magad menél el, elvitted a

Szülők vidámságát...

Mulásod könnyű volt és tiszta,

Mint az égbe visszaröppentő sugáré."

Ujdonságok.

Báró Vojnits István üdvözlése.

Zombor sz. kir. város törvényhatósági bizottsági
tagjai tegnapelőtt délután értekezletet tartottak s
elhatározták, hogy dr. Vojnits István főispánt a
bároi címmel és a főrendiházi tagsági joggal tör-
tént kitüntetésé alkalmából folyó hó 14-én délelőtt
fél 12 órakor testületileg üdvözlék. Gyülekezés a
városházán d. e. 11 órakor.

Ováció Pribil Ernőnek.

vármegyei főjegyzőt, mint a dalárda elnökét, név-
ünnepe alkalmából a kaszinó-egyleti dalárda tagjai
rendkívüli szívélyes ovációban részesítették. Teg-
nap előtt este 7 órakor a dalárda testületileg az
elnök lakása elé vonult s ott szerenádöt adott.
Három dalt énekelték. A dalárda nevében dr.
Ferencsik Lajos titkár üdvözölte az elnököt, a ki
meghatottan mondott köszönetet. A szerenád után
a dalárda helyiségeiben társas vacsora volt az
elnök tiszteletére. Vacsora alatt s az után a leg-
jobb kedélyhangulat uralkodott. Csak fokozták a
jókedvet a dalárda nótái s a dalárda zenekará-

Itt tartózkodásunk alatt számos idegen érkezett,
kik mind növelték a terem népességét s fokozták a jó
kedvet. Elégé bizonyítja ezen hely látogatottságát az,
hogy eddig 800 vendége volt, a második alkalommal
pedig ezeknek a száma majdnem megkétszereződött.
Természetesen volt elhelyezve a látogatók jegyzéke, melybe
minden látogató írja nevét s az őt érő folyó számot.
Számos térkép s a kirándulások alkalmával felvett fény-
kép díszíti a terem falait. Ebéd után szabadba
indul társaságunk s a megállapodás szerint érdekes föl-
vétel örökíti meg kiránduló helyünket. Azután megte-
kintjük a „Beskidenheim beim weissen Kreuz“ nevű
tartózkodó helyünk mellett „Welfried“ nyári lakot,
melynek berendezése egyszerű, de mindamellett igen
kellemes. Igen érdekes a menedékház hálószobáinak a
berendezése, persze itt nem lehet gondolni egy nagy-
városi szálló hálótermeire, mert itt nem a kényelem a
legfőbb, mint inkább a pihenés.

Legeredetibb része ezen helyiségeknek az, ahol
csak puszta szalmazsákok kinalkoznak nyughellyül, melyek
különösen a fűrge fiataloknak vannak szánva.
Megtekintvén ezeket, elfoglaljuk régi helyünket, szo-
moruan gondolva a visszamenetelre. (Együttal az itt
kapható képes levelező-lapokkal megörvendeztetjük
ismerőseinket, kik bizonyára élénk érdeklődéssel fogadják
kedves megemlékezéseinket.)

Rövid az idő! készülődjünk! bangoztatja egyik
tagja társaságunknak, melynek elhangzása után alig egy
negyedóra múlva vigadó társaságunk bucsut vesz e szép,
igazán regényes helytől, hol talán hosszabb ideig is tar-
tózodtunk volna, ha nem intett volna a fényes hold-
világ az elindulásra. Fáj a szívünk csak arra is gon-
dolni, hogy el kell hagyni e szép helyet árnyékos erdei-
vel, hős forrásaival, s még akkor is megállunk és hátra
nézünk, mikor az alkony eltakarja szemünk elől s csak
a fényes holdvilág mutatja, hova szállt le egy darabja
a csillagos égnek!

nak pompás játéka. Tósztokban sem volt termé-
szetesen hiány, a melyek legtöbbje az érdemek-
ben oly gazdag elnöknek szült.

Az ideai farsang. Elég változatosnak és
élénknek ígérkezik az ideai farsang. Eddig a kö-
vetkező nagyszabású multságok rendezése van
kilátásban: január hó 28 án lesz a városi tisztikar
piknikje; a zombori nőegylet, a zombori szerb
nőegylet s a tűzoltó-egylet is rendez multságot.
A farsangot — mint értesülünk — ez idén is a
kaszinó-egyleti dalárda fejezi be a bohóc-estélylyel.

A királyné szobrára. Dúngyerszky Lázár
bács-szenttamási nagybirtokos 1000 koronát adományoz-
ott a királyné szobrára.

Az Erzsébet-szobor javára. Dr. Alföldy
Gedeonné 10 frtot küldött be lapunkhoz az Erzsébet-
szobor javára. — Tisztelettel felkérjük egyuttal mind-
azokat, a kik adományaikat lapunk utján kívánják ren-
deltetési helyükre juttatni, szíveskedjék a szobor-
szánt összegeket beküldeni. Az eddigi gyűjtést ugyanis
legközelebb lezárjuk s az egész összeget Karácson
Gyula, vármegyei alispánnak adjuk át, hogy a mi gyűj-
tésünk is a megye területén hivatalosan megejtett gyűjtés
összegéhez csatolassék.

Gyászhir. Donoszlovits József nyugalmazott vá-
rosi főszámvévo neje szül. Hipp Jozefa folyó hó 11-én
hajnalban, életének 72. évében elhunyt. Temetése tegnap
délután ment végbe általános részvét mellett. A család
a következő gyászjelentést adta ki: Alulírottak mélyen
megszomorodott szívvvel tudatják rokonaikkal és ismer-
őseikkel Donoszlovits Józsefné volt öz. Csibás Józsefné
szül. Hipp Jozefának életének 72-ik, boldog házasságá-
nak 30-ik évében, folyó évi január hó 11-én reggeli fél
2 órakor, a halotti szentségek ajátos felvétele után
történt gyászos elhunytát. A drága halott kihált teteme
folyó évi január hó 12-én d. u. 3 órakor fog a gyász-
házból a Szent-Rókus sirkertbe örök nyugalomra he-
lyeztetni. Lelki üdvéért pedig az engesztelő szentmise-
áldozat a r. kath. plébániatemplomban folyó hó 13-án
délélőtt 9 órakor fog az Urnak bemutatni. Zombor,
1899. évi január hó 11-én. Áldás és béke poraira! Id.
Donoszlovits József, férje. Berecz Károlyné szül. Csibás
Ida, Csibás József, gyermekei. Ifj. Donoszlovits József,
dr. Donoszlovits Vilmos, mostoha gyermekei. Berecz
Károly, Berecz Lajos (ez utóbbi néh. Csibás Mária férje),
vejei. Dr. Hipp Antal, bátyja. Dr. Hipp Antalné szül.
Bartl Anna, Hipp Miklós özvegye szül. Radány Mária,
Hipp Lajos özvegye szül. Eich Mária, sógornói. Dr. Csibás
Benő özvegye szül. Falcione Anna, dr. Donoszlovits
Vilmosné szül. Hável Ella, Csibás Józsefné szül. Dole-
zsál Ernesztin, menyei. Csibás Erzsike, Csibás Ilonka,
Berecz Erzsike, Berecz Margit, Berecz Pista, Berecz
Iduska, Berecz Károlyka, Donoszlovits Lea, Donoszlo-
vits Erike, Donoszlovits Déneske, Csibás János, unokái.

A baja-bátaszéki Duna áthidalása. A
baja-bátaszéki dunai hid dolgában kedvezőtlen híreket
korporálnak. Igaz ugyan, hogy az előmunkálatok tel-
jesítését s a bátaszék-dombóvári vonalrész első osztályúvá
átalakítása tervének megkésztését elrendelte a miniszter,
mégis a minisztérium főtisztviselői és a vasuti igazgatóság
körében az a vélemény, hogy a hid kiépítése alkalmasint
legyözhetségetlen közlekedési és pénzügyi akadályokba fog
ütközni. Mert áthidalás esetén, hogy az alföldi óriási
teherforgalom lebonyolítható legyen, Fiume felé e
legrövidebb, tehát leginkább igénybe veendő uton, a
bátaszék-fiumei vonalat duplavágányúvá kellene kiépí-
teni, mi a hiddal együtt sok millióba kerülne. E mellett
pedig sokat veszítenének forgalomban a budapesti köz-
pontba befutó vonalak, nemkülönben a dunai és drávi
hajózás is, mi a többi vasutak jövedelmében nagy csök-
kenést jelentene. Szóval, oly érdekekbe ütközik a baja-
bátaszéki áthidalás, melyek nyilván fontosabbak s ha-
talmos érdekköröket csoportosítanak maguk körül. E
szerint a sok reménységgel megindított mozgalom, minden
valószínűség szerint haszontalannak fog bizonyulni.

Kegyuri ülés. Zombor szab. kir. város róm.
kath. kegyuri bizottsága folyó évi január hó 15-én dél-
előtt 11 órakor a városbáza nagytermében rendes köz-
gyűlést tart, melynek egyetlen tárgya Fejér Gyula
iskolászéki elnök megkeresése a 18 tagból álló iskola-
szék újbóli megválasztása iránt.

Uj orvos Ó-Sztrapáron. Dr. Stangl Sándor
ó-sztrapári állami trachoma-orvos ugyanott községi orvossá
egyhangulag megválasztott.

Az esküdték lajstroma. Trischler Ferenc,
polgármester a következő hirdetményt teszi közzé: Az
esküdtébiróságokról szóló 1897. évi XXXIII. t. c. értelmé-
ben az esküdték alaprajstromának elkészítése céljából
megalakított összeíró bizottság ezennel közhírré teszi,
hogy Zombor szabad királyi város területén lakó
minden férfi, a ki magyar honos, a folyó eszten-
dében legalább 26 ik életévét betölti, a magyar
nyelvet érti, azon irni és olvasni tud és évenként leg-
alább 20 (husz) korona egyenes állami adót köteles
fizetni; a meenyibe pedig időleges adómentességét
érvez, husz korona egyenes állami adónak megfelelő
értékű vagyonnal bír, vagy az adózásra való tekintet
nélkül, köztisztviselő, lelkész, a magyar tudományos
akademia tagja, tudor, okleveles tanár, ügyvéd, mérnök,
építész, hajóskapitány, gazdasz, gyógyszerész, vegyész,
erdész, bányász, tanító, sebész, állatorvos, továbbá az,
a ki a felsőbb művészeti vagy más felsőbb szakiskolát
elvégezte; végül a ki a középiskolai záróvizsgát letette,
folyó évi január hó 18., 19., 20. és 21-ik napjain —
az alaprajstromba való felvétel végett — az összeíró
bizottság előtt (a városbáza tanácstermében) személyesen
vagy meghatalmazott által is megjelenhetik.

Esküvő. Folyó hó 10-én esküdtött örök hűséget
Vrabely József Herczog József helybeli polgártársunk
leányának, Zsófia kisasszonynak.

Elite álarcos-hál Zentán. A „Zentai Keres-
kedő-Ifjak Egylete“ — mint minket értesítenek — február
hó első felében elite-bált rendeznek a szegedi honvéd-
zenekar közreműködésével.

Végzetes balesetnek esett áldozatul Kopasz
Lukács zentai tanyai gazda. Ujév estéjén egy kissé
kapatosan kocsiira ült, hogy a tanyára hajtson ki, de
utközben sötét este lévén, kocsiával a vasut árkába
fordult. Reggel a városba igyekvők találtak meg Kopasz
Lukácsot a fölfordult kocsi alatt, de már ekkor meg
volt halva. Másnap nagy részvét mellett temették el.

Garázda ember. Halász István zentai lakos-
nak halottja volt és azt a plébánián be kellett jelen-
tenie; előbb azonban — a mi Halásznak szerint — egy
kis sziverősítőre be kellett térnie egy kurta korcsmába,
a hol annak módja és rendje szerint tisztességesen be-
is vett a fölséges italból. Midőn már megelégette, fizetett
és távozott a korcsmából — a plébániára. Ily illuminált
állapotban be is állított a plébániái hivatalba, a hol
Rechner adminisztrátorral hallatlan módon gorombás-
kodni kezdett, mire az adminisztrátor előbb szép szóval
igyekezett a bus magyart csitítgatni; de ez mit sem
használt, hanem annál inkább még gorombáskodni kez-
dett, mire Rechner a rendőrségért küldött, kik a bus
magyart rögtön pártfogásuk alá vették és bekisérték a
hűvös börtönbe, hogy kialudja az igazak álmát. Másnap,
midőn felébredt, szánta-bánta bűneit, védekezett minden-
féleképp, de ez mit sem használt, hanem a kibágásért a
rendőrség 5 frt pénzbírsággal sújtotta, mire az atyafi
látván, hogy itt a védekezése mit sem használ, azt
nyomban le is fizette, azzal szomorúan ballagott haza
és otthon ismét keservesen siratta az ő kedves kis
halottját.

Rablógyilkosság a fővárosban. Ismét egy
szomorú esetről kell leszámolnunk, amit egy 6-becsei
fiatal suhanc követett el a fővárosban; a fiatal gonosz-
tevő nem rettent meg a lépéstől, a midőn a tette re-
szánta magát. Állítólag a nyomor, az éhség készítette
arra, hogy a volt főnökét meggyilkolja, megrabolja. Az
eset részletei különben a következők: Mult szombaton
történt az eset. Ugy reggel fél hat órakor a Damjanich-
utca 37-ik szám alatt levő fűszerkereskedés leeresztett
redőnye mögött a rendőrorjárat gyanus zajt hallott. Rög-
tön felnyitatták a házmesterrel a kaput s bementek az
üzletbe. Ott a közepén vértócsában találtak a tulajdo-
nost, Pollacsek Samut. Fején több, éles szerszámtól eredő
ütés volt, nyaka pedig összeszúrva. A rendőrök a ház
bejáratát elzárták s a gyilkos keresésére indultak.
Rövid keresés után, a pince egyik hordója mellett tek-
nőbe fekvő egy véres kezű s arcu embert találtak, akit
azonnal letartóztattak. Andrics Illés tizenhat éves 6-becsei
születésű kereskedősegédnek mondta magát s bevallotta,
hogy ő a gyilkos. Nem rég nála volt alkalmazásban, most
foglalkozása nem akadt, elhatározta, hogy volt gazdáját
meglopja. Péntek este, amikor Pollacsek segédjével az
üzletnek Murányi-utcai redőjét lezárta, ő a Damjanich-u.
felőli ajtón besurrant s azt magára záratta. Éjjel az
asztaliókot feltörte, onnan 19—20 frt pénzt magához
véve, körülnézett, hogy meneküljön. Tudta, hogy a pul-
ton van a redőny kulcsa, ki is akarta nyitni, de bele-
törtött. Sehoh sem tudott menekülni, erre elhatározta, hogy
Pollacseket megöli s a lakáson át menekül. Reggel öt
órákor lépett be, az üzletet a lakással összekötő ajtón
a tulajdonos. Andrics előrohant rejtékből s egy cukor-
vágó késsel a fejére ütött. Pollacsek erre nekinyugott, du-
lakodni kezdett s e közben Andrics folytón ütögette fejét
a cukorvágó késsel, amíg Pollacsek össze nem esett,
amikor is a szalmavágó késsel többször torkon szúrta.
A holt embert ezután kirabolta, a bugyellárist kivette
zsebéből, amelyben mintegy százötven forint volt s a
lakáson át akart menekülni. Ettől azonban elállott s a
pincébe rejtőzött el. A család az egészről mit sem tudott,
mert Pollacsek nem kiáltozott. A holtestet a törvény-
széki orvostani intézetbe vitték. Andrics Illést pedig a
kapitányságra, ahol ismételte, hogy Pollacseket csak
meg akarta lopni, csak akkor határozta el, hogy megöli,
a mikor nem menekülhetett. Meg kell jegyezni, hogy
Andrics Illés alig másfél éve szabadult föl, mint inas
Pandek Antal üzletében volt alkalmazva, ahol a főnöke
színtén nem egyszer rajta érte lopáson s e miatt idő
előtt el is bocsátotta.

Mire megvénülünk. Szabadkáról írják: Egy
90 esztendő öreg ur Z. V. volt ügyvéd és földbirtokos
sietett a napokban a városbázára és egész uton azt
kiáltozta, hogy „feljelentest tesz a rendőrségnél, mert ott-
hon nagyon rosszul bánnak vele.“ Mikor a városbáza
kapujához ért, az ott posztón álló rendőr megállította,
tudva azt, hogy az öreg ur elméje egy kicsit hibás és
megkérdezte hova siet? Mig itt elmondta panaszát, meg-
érkeztek az előhívott mentők, akik a szcrencesétlen öreg
urat nagynehezen egy bérkocsiba csalták és elvitték a
lakására.

Értesítés. A gőzgépkezelőket és kazánfűtőket
vizsgáló zombori bizottság f. évi január hó 28-án fogja
legközelebről vizsgálatait tartani a m. kir. államépíté-
szeti hivatal helyiségében (megyeház). A vizsgálatra je-
lentkezni óhajtok kellően felszerelt folyamódványokat a
m. kir. államépítészeti hivatalhoz intézzék. A vizgá-
latra jelentkezőknek igazolniok kell: 1. hogy a 18. élet-
évet betöltötték (ifjabb egyének keresztlevéllel); 2. hogy
magyar honossággal bírnak; 3. hogy erkölcsileg kifogá-
stalan életűek (a 2. és 3. alattiak azonogy bizonyít-
ványba is foglalható); 4. hogy fűtött kazán, illetőleg
dolgozó gőzgép mellett, gépész felügyelete alatt legalább
hat hónapon át dolgoztak (az erről szóló magánbizonyít-
vány az elüljáróság által is megerősítendő). Együttal
arra is figyelmeztetnek a jelentkezők, hogy a gépész-
jelöltéktől az állam hivatalos nyelvénnek oly mervben
való ismerete kívántatik meg, hogy a kiadott kazánügyi
rendeleteket teljesen megérthessék; magyarul olvasni,
írni, beszélni tudjanak. A kazánfűtőjelöltéktől csak az
állam nyelvénnek megértése s a számok olvasása kíván-
tatik meg.

Mikor kezdődik a XX. század. Ezt a kér-
dést már sokat feszegették. A párizsi Figaró száma is
fogalkozik a témával. Hivatkozik a Littré-féle Dikcion-
naire re, amely ezeket mondja:

A folyó század kezdődött 1801 ujév napján és
végződik 1900 utolsó napján.

Arra nézve, hogy a történések hogyan számítják
a századot, egyedüli forrás a Bouilhet féle Atlas d'His-
toire et de géographie, ez pedig az elarisi békét, ame-
lyet Kléber kötött 1800. jan. 7-ikén, a tizennyolcadik
századba teszi. Bouilhet számára tehát a 18-ik század
1800. dec. 31-ikén végződik. Arago François, az aka-
démia elnöke, népszerű csillagászatában még határozot-
tabban nyilatkozik. Elmondja, hogy sokan vitatkoznak
azon, hogy például 1800. márc. 28-ika a 18-ik, vagy a
19-ik századhoz tartozik-e. Ha a kérdést jól szemügyre
veszünk, ebben van a lényege:

Az év, amely egy dátumban szerepel, folyó év-e,
vagy elmúlt év? Amikor 1800. márc 28-ikát írják, azt
kell tudnunk, hogy a még le nem folyt 1800-ik év
márc. 28-ikáról van-e szó, vagy pedig időszámunk kez-
dete óta letelt-e már 1800 év, amelyhez hozzájárult még

az 1801-ik év január és február hava, továbbá még 28 nap. Meg kell már most nézünk, hogyan konstruálták az időszámítást Jézus Krisztus föltételezett születési évétől kezdve. Már most bizonyos, hogy azt az évet 1-nek számították kezdetétől fogva; akkoriban tehát márc. 28-ika lett volna: 1. márc. 28-ika, vagyis folyó, megkezdődött első évről lett volna szó és nem egy lefolyt évről, amelyhez még a 2-ik év egy része járult volna. Ennek következtében bizonyos, hogy 1800. dec. 31-ike még a 18-ik századhoz tartozott és a 19-ik század 1801. jan. 1-én kezdődött. 1801. év 1-ső napja, nem pedig 1801. év és az 1802-ik év 1. napja.

A Figaró munkatársa nem érte be ezekkel az adatokkal, hanem kikérte a párisi földrajzi intézet igazgatójának, Loewy Maurice-nak a véleményét is. Loewy elmondta, hogy gyakran fordultak az intézethez azzal a kérdéssel, hogy mikor kezdődnek a századok. Desvallees Reques, az intézet tudós hivatalnok, aki tavaly chinai naptárt adott ki, azt fejtette, hogy a kérdés tulajdonképpen konvenció dolga. A niceai zsinat 325-ben kimondta annak szűkségét, hogy a létező sok naptár helyett állapodjanak meg egy olyanban, amely az egész világra nézve kötelező legyen. Törpe Dénes szicíliai szerzetes vállalkozott rá, hogy készít naptárt attól a naptól kezdve, amelyet Krisztus születése napjának hisznek. A zsinat elfogadta munkáját, amely azóta törvényerőre jutott. Minthogy pedig Dénes egy elmult eseménytől kezdte a számítás, világos dolog, hogy az 1. évet folyó évként fogta föl, vagyis januártól decemberig folyt az 1. év és aztán következett 2. év, amely Krisztus születése után egy évvel kezdődött. 1582-ben egy másik zsinaton azt bizonyították, hogy Krisztus az eredetileg megállapított időnél három évvel korábban született, úgy hogy 1582 tulajdonképpen 1585 lett volna. Ekkor is az 1. évet Krisztus első életévének vették. A zsinat azonban már nem akarta megbolygatni a dolgot és inkább eltussolta az újabb bizonyítékokat. Hogy az 1. év folyó év, azt bizonyítja a forradalom új időszámítása is, amely 1792. szept. 22-ikét megtette 1. év 1. vendemaiarejének. A csillagászati számításoknál az év mindig 0-nál kezdődik. De a földi időszámítást minden nemzet, kivéve néhány indián törzset, amely 0-nál kezdte a számítását, a 325-iki álláspontra szűkítette. Francia, olasz, német, angol, stb. ember a huszadik századot 1901. évi jan. 1-től számítja és aki már 1900-ban akarja kezdeni a számítását, azt indiánnak csufolhatjuk. Egyébként, ha kikeressük az 1582-iki okiratokat, amelyek szerint most már 3 évvel előbbre lennének az időszámításban, vagyis 1902-ben, akkor ismét 98 évig várhatunk, amíg a kérdés megint aktuális lesz.

Hogy mikor kezdődik a 20-ik század, 1900 január elsején vagy 1901 január elsején? A párisi Journal erre a kérdésre a következő anekdotával felel:

Párisban az a hír terjedt el, hogy az angol király meghat. Rothschild bankár azonnal futott a Saint-Florentin-utcába, Talleyrandhoz.

— Herceg, igaz-e, amit beszélnek? Azt mondják, hogy IV. Vilmos meghalt. Kapott híreket Londonból?

— Igen, de ezek a hírek ellentmondanak egymásnak. Az egyik hír szerint meghalt a király, a másik hír szerint nem.

— De melyik az igaz? Ön melyiket hiszi?

— Oh, én, az igazat megvallva — egyiket sem!

A SZIVAR.

Írta: Vértesy Gyula.

— Ezeket a szivarokat — mondtam az én kedves és előzékeny barátomnak, a ki az ünnepekre egy ládika valódi Upmannal lepette meg — csak a jó napokban fogom szívni. Mikor jó bangulatom és jó kedvem lesz. Máskor Wekerle-szivarokkal büntetem magam.

— Csak ne tégy kivételt velök. Szívd őket sorra. Mert úgy jársz, mint én az én híres szivarommal.

— És elmondta az ő híres szivarjának a történetét.

— Ezelőtt tíz évvel történt, mikor még nemcsak hogy nem telt ajándékszivarokra, de annyit is alig tudtam keresni, hogy tisztességesen megélhettem volna belőle. Te emlékezhetsz azokra az időkre. Szomorú, szűkre idők voltak! Feketéknek is mondhatnám őket, ha nem lett volna ott a hátuk megett az ifjuság rózsás ragyogása. De ez a fény, ez valahogy mégis csak szűkre mérésélte le a kietlen feketeséget.

Akkor volt az, a mikor a vidéki uraskodás után, mint exszerkesztő felkerültem a fővárosba. Nem becsültem meg azt a fényes állapotot, mikor az ember huszonégy éves korában korlátlan ura és szerkesztője egy vidéki társadalmi, politikai, közgazdasági és irodalmi lapnak, mely elméletileg hetenként kétszer, de tényleg két héten egyszer jelenik meg.

Vágyaimnak súlyoszánya támadt és feljöttem; biztosra vevén, hogy tehetségeimnek itt mesésen tág tere fog nyílni és a szerkesztők vetélkedni fognak, hogy melyikük nyerheti meg az én becses munkaerőmet.

Azonban nem nagyon vetélkedtek és én itt tartózkodásom második hetében szerfölött boldog voltam, mikor valahogy nagynehezen bejutottam korrekortornak valamelyik újsághoz havi harminc forint fizetéssel.

Bizony, ez nyomoruságos állapot volt, de biztam benne, hogyha felfedezik és megismerik a tehetségemet, hát majd nagy bocsánatkérések között fognak kiengesztelni havi pár száz forint fizetéssel.

No de ez elmaradt! Pedig az első tárcám átnyújtása alkalmával biztosra vettem, hogy az egész csak napok kérdése lehet.

A szerkesztő néhány nap múlva magához bivatott és ridegen, könyörtelenül kijelentette, hogy a tárcá nagyon közepes dolog, de különben is tekintettel az ismert nevű írók ott heverő kézirataira, aligha adhatna ki ismeretlen firmától egyhamar még jó dolgot is.

— Hanem — jegyezte meg a tárcá visszaadásakor — úgy látom, hogy jó írása van. Majd fogok magának néha diktálni, meg adni egy s más leírni valót. Adott is. Nemcsak néha, de gyakran. A cikkeit mind nekem diktálta s azonfelül vagy három szindarabját velem íratva le.

Nemcsak a leírás volt kin, de az is, hogy éreztem, milyen ostobaságokat kell leírnom. E kinokért azonban kárpótolt az a reményesség, hogy a szerkesztő ur majd csak meg fog jutalmazni a munkáért.

Meg is jutalmazott.

Karácsony estéje volt és én a korrektori szoba kemény divánján elnyújtzkodva, vártam a nyomtatott hasábot, hogy kigyomlálgassam belőlük a hibákat.

A karácsonyi mellékleten egy csomó szépirodalmi dolgozat volt. Csúnyán legyaláztam magamban valamennyit. Hogyne, mikor tölem semmi se volt közöttük. Pedig milyen szép karácsonyi verset és karácsonyi történetet írtam.

Mellőztetésem fölött elkecserevedve, az ugynevezett értelemzavaró sajtóhibákat mind készakarva benn hagytam a novellákban és a versekben. Ebbeli nemes boszum kielégítése közben háborgatott a szerkesztő.

Valami jó vacsoráról jöhetett, mert ugyancsak rózsás kedvben volt. Gyorsan átfutotta a hasábot és menni akart. Az ajtóból azonban, mintha hirtelen valami jutott volna az eszébe, visszafordult:

— Maga csinált is nekem holmi kis szivességet. Ime fogja! Szívja el az ünneplést.

Egy aranyos papírba göngyölt szivaróriást tett az asztalomra s azzal, mintha valami világraszóló nemes cselekedetet művelt volna, büszkén távozott.

A szivar-óriást zsebre dugtam és elhatároztam, hogy csak valami reám nézve végtelenül fontos és örvendes esemény napján fogom elszívni.

És a karácsonyi szivar ajándékozása óta a napok muló forogtatásában egyre kerestem a reám nézve fontos és örvendes események napját.

De bizony sehogysem akartak eljönni a szép napok. Azaz hogy egy látszólagosan szép nap bamarosan elkövetkezett a szivar megkapása után. Megjelent a tárcám! Azt hittem, hogy örömhömbben kiugrom a bőrből, mikor reggel ott láttam a nevem pompáni egy tárcá alatt. Kis bújja, hogy azonnal, éhgyomorral, rá nem gyujtottam a menkö nagy szivarra.

Hiszen ez csak fontos és nevezetes napja az életnek?

De eszembe jutott, hogy a nap igazi tisztasága és nevezetessége mégis csak akkor tetőződik be igazán, mikor megkapom a tárcámért a tisztelt díjat is.

Siettem is fel a szerkesztőhöz, hogy megkapjam tőle a pénzt. Az aranyos szivart a zseembe tettem s előre kéjelegtem abban a gondolatban, hogy egy jó ebéd után milyen élvezettel fogom szívni.

A szerkesztő nagyot nézett, mikor pénzt kértem:

— Maga pénzt akar? Azért a számarásáért? Köszönje meg, hogy kiadtam! Majd pénzt akkor kap, ha jó dolgokat ír és ha a közönség megismeri a nevét.

A szivar visszavándorolt az asztaliókomba és csak jó félév múlva került elő megint, mikor bejeleztem „A hitvesgyilkos joga” című társadalmi drámámat.

— A remekmű kész — gondoltam — hát megérdemlem a szivart.

Azonban még sem szívtam el, jól fontolóra vevén azt, hogy tulajdonképpen egy darab még nem sokat ér, ha elő nem adják.

— Majd a première után!

És a szivar visszakértül előbbi helyére, én pedig hónom alatt a hitvesgyilkos jogával, megkezdtem körbolygástomat a színházak körül. Ez a körbolygás jó sokáig eltartott. Az egyik helyen azt mondták, hogy számarás az egész darab, a másik színháznál azt ajánlották, hogy csinálják egy új első felvonást; a harmadiknál pedig, hogy csinálják az első felvonáshoz másik két új felvonást és tovább.

A dolog vége az lett, hogy „A hitvesgyilkos joga” mindentűn kiutasítva, végre is visszakértül az íróasztalom fiókjába a híres szivar mellé.

Kezdtém belátni, hogy írói sikerek révén aligha fogom valaha elszívni azt a szivart. És szerencsére még elég jókor arról kezdtem gondolkodni, hogy jobb lenne valamelyes praktikus pálya után nézni, a helyett, hogy korrektúrával és ki nem adható tárcák s elő nem adható darabok írásával foglalkozom.

Megrendült becses tehetségembe vetett hitem és az arról a vigasztaló gondolatról is letéve, hogy a jövő nekem szolgálat igazságot, — és ezért az igazságszolgáltatásért érdemes itt elszenvetni a mellőzéseket — mondom, erről is letéve, kezdtem arról gondolkodni, hogy a jelenem vigasztalanságán változtassak valamit.

És megérlelődött bennem az a nagy elhatározás, hogy nekifekszem a jogi tanulmányoknak és levizsgálom mindenből, mintán a jogot rég elvégeztem ama boldogabb időben, mikor még nem szállott meg vesztetre a költői ihlet, mely hál' istennek, most azután kitakarodott az agyamból, okosabb dolgoknak adván ott helyet.

Nekifektettem a tanuláshoz és egypár hónap múlva letettem az első szigorlatot.

Ekkor megint előkerült a szivar. Délután kaptam ki a szigorlati bizonyítványt és a szivar elszívását a nagy nap vacsorájára szántam.

Vacsoráig azonban elmélkedvén az elmélkedendőkről, kistittem, hogy az első szigorlat még semmi és ennek a letévése még nem eredmény. Majd ha leteszem a másik kettőt is és felavatnak jogtudorrá, majd akkor szívhatom el a szivart, addig nincs jogom hozzá.

Eközben azonban egy kis szolid szerelmi viszonyom támadt a bázisszönyom leányával és ez alaposan hátráltatta a doktorné avatás nagy napját. Helyette azonban más nagy napot hozott kilatásba. Azt a napot, mikor én, a ki halálig szerelmes voltam Katinkába, meg fogom őt csokolhatni.

— Az a nap lesz életem legboldogabb napja! Akkor csakugyan el lehet szívni azt a szivart.

S elerkezett életem eme legboldogabb napja is, melynek estéje a lelkiismereti szemrehányások miatt életem egyik legszomorúbb, leggyötrőbb estéjévé vált.

— Haszontalan szerelmi viszonyok kedvéért elhanyagolod életed komoly célját? — dorgált egy hang belőlül — szegyled magad! És mit akarsz azzal a kis leánnyal? El úgy sem veheted! Koldusok vagytok mind a ketten, mint a templom egerei. Először a magad megélhetéséről gondoskodj, azután feleségről!

S firmó annak a hangnak nagy igaza volt, magam is beláttam.

És a szivar elszívásának a batáridejét megint csak prolongáltam arra a napra, mikor jogtudorrá avatnak.

Ez a nap is elérkezett és nagy jókedvvel vittem baza a diplomámat. Otthon kiveve a szivart a fiókból, mintegy legmagasabb elismerésem jeléül, ráhelyeztem a diplomára és szinte mondtam neki:

— Ez ama jelentőségteljes papír, a melynek örmére el foglak szívni!

Csak hogy mielőtt elszívhattam volna, a jelentőségteljes papír jelentőségteljesen kezdett el beszélni:

— Mit örülsz nekem? Én még semmi sem vagyok a te kezében! Akár elindulatsz velem koldulni is, ha egyebéd nincs, mint én! Lásd, most is kiadtad a pénze-

det vizsga-díjra és ha meghalnál is éhen, én ma még nem tudnék neked pénzt adni. Én csak eszök vagyok, a melylyel elérhetsz valamit, de nem cél. És az eszközöket csak akkor érdemes ünnepegni, ha a cél el van érve.

Be kellett látnom, hogy a diploma nagyon okosan beszélt. Hallgattam is a szavára és szépen visszatettem a szivart a fiókba.

Hetekig jártam azután, míg bejutottam egy irodába segédnek. Nehéz munka volt. Hiszen manapság talán csak újságíró van több, mint doktor juris. A legtöbb irodába protekcióval lehet csak bejutni ötven-hatvan forintos segédnek.

Ezután még egy nehéz esztendő következett. Az év letelével nem is kérhettem mindjárt terminust az ügyvédi vizsgára, mert nem volt együtt a vizsgapénzem. Úgy kellett összekösdölnöm a jó barátaimtól. Hiszen emlékezhetsz rá te is, mert többek közt, téled is kértem.

Végre-valahára azután kezembem volt az ügyvédi diplomám.

No most már csak elszívhatom a szivart! Elértem a célokat!

De úgy látszott, hogy a diplomáknak rendes szokása a protestálás. Mert ez is protestált:

— Nyisd meg az irodát és majd ha megjön az első kliens, akkor szívd el a szivarodat.

Igaz, az első kliens!

Napok jöttek, napok mentek, de az a bizonyos első klien- sehogy sem akart jelentkezni.

A régi helyemet pedig ott hagytam, elég ostobául összeeszeveszve a princípálisommal valami jogi eseten. Nekem volt ugyan igazam, de tudnom kellett volna, hogy mégis annak kell igazat adnunk, a ki fizet minket.

Kezdték beköszönteneni a szűkség. Úgy éltem ügyvéd létemre, mint valami könnyelmű jogászyerek a hónap végén. Kenyérén és vizen.

S eljött ama szép nap, mikor kiadtam az utolsó tizkrajcáromat kenyérré. Dohányra már nem telt Pedig a vágy a reggel óta égetett egy harapásnyi füst után. És az aranyos papírosu szivart szászor is elővettem, meg újra visszatettem.

— Nem — gondoltam — most csak nem szívom el!

S a vége mégis csak azt lett, hogy nem tudtam magamnak parancsolni és elszívtam az én híres szivaromat életemnek legszomorúbb napján.

Pedig azóta hál' Istennek lett volna jobb alkalom is az elszívására.

— Vigyázz, — végezte be elbeszélését — így ne járj! Mert a szivarokban malícia van! Különösen a havannákban! S lehet, hogy addig nem köszöntenének be a boldogabb napok, míg el nem szívd valamennyit. Azóta Upmannal fekszem és Upmannal ébredek.

NYILTTÉR. *)

Köszönetnyilvánítás.

Mindazok, a kik felejtetlen kis leányunk elhalálozása alkalmából mély fájdalomukat részvételükkel nyithatni igyekeztek, fogadják úgy a magam, mint a feleségem nevében őszinte köszönetünket.

Zombor, 1899. évi január hó 12-én.

Latinovits Stanci.

*) Az e rovatban közlöttéért nem vállal felelősséget a szerk.

Felelős szerkesztő:

Dr. BALOGHY ERNŐ,

köz- és váltó-ügyvéd.

Laptulajdonos és kiadó:

BITTERMANN ANDOR.

HIRDETÉSEK.

Egy jó házból való fiu

tanoncúl

felvétetik.

Bővebbet a kiadóhivatalban.

959. szám.

bv. 1898.

Árverési hirdetésny.

Alulírott kiküldött végrehajtó az 1881. évi LX. t. c. 102. § a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a hódásági kir. járásbíróság Sp. 194/3. számú végzése által dr. Vujics János zombori ügyvéd javára özv. Pánity Vjenkóné szül. Kovacev Natália pivnicai lakos ellen 72 frt 34 kr hátr. tőke, ennek 1897. évi augusztus hó 19. napjától számítandó 5% kamatai és eddig összesen 17 frt 83 kr perköltség követelés erejéig elrendelt kielégítési végrehajtás alkalmával bíróság lefoglalt és 530 frtra becsült 50 mm. buza, 30 mm. zab, 3 sertés stb. ingóságok nyilvános árverés útján adatnak.

Mely árverésnek az 1898 V 316/4. sz. kiküldést rendelő végzés folytán a helyszínén, vagyis Pivnicai község-házánál leendő eszközölésére 1899-ik évi január hó 16. napjának délutáni 3 órája határidőül kitűzetik és ahhoz a venni szándékozóknak ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok ezen árverésen az 1881 évi LX. t. c. 107 § a értelmében a legtöbbet ígérőnek becsáron alr is eladatni fognak.

Az elárverezendő ingóságok vételára az 1881. évi LX. t. c. 108. §-ában megállapított feltételek szerint lesz kifizetendő.

Kelt Hódásághon, 1898. évi december hó 30-án.

Váczy Janos,

kir. bir. végrehajtó

Meghívó.

A csantavéri takarékpénztár részvénytársaság
folyó évi január hó 29-én d. u. 2 órakor
a takarékpénztár igazgatósági tanácstermében tartandó
VIII. évi rendes közgyűlésére
a t. c. részvényesek tisztelettel meghívtnak.

A közgyűlés tárgyai:

1. Az igazgatóság és felügyelő bizottság jelentése a lefolyt üzleti évről.
2. Mérleg előterjesztése, nyereség felosztása és a felmentvény megadása.
3. Jegyzőkönyv hitelesítésére 2 részvényes kijelölése.
4. Időközben alapszabályszerűen bejelentett indítványok.

Csantavér, 1899. évi január hó 9 én.

Az igazgatóság.

Megjegyzés. Az alapszabályok értelmében csak oly részvényes gyakorolhatja a közgyűlésen akár személyesen, akár megbatalmazottja által szavazati jogát, ha részvényeit a még le nem járt szelvényekkel együtt 3 nappal a közgyűlés előtt a társaság pénztáránál letétbe helyezi.

Vagyon.	Mérleg-számla.	Töke.	
Pénztár	3060 21	Részvénytőke	30000 —
Váltó	180677 86	Tartaléktőke	6333 21
Jelzálog kölcsön	34870 —	Betét és tőkésített kamatai	118571 57
Heti betét	7114 50	Visszleszámitolt váltó	35989 —
Felszerelés	269 28	Heti betét és tőkés kamatai	25512 93
Értékpapír	600 —	10% átmeneti betét kamatadó	287 98
Adósság	169 75	Osztalék	20 —
Letét	400 —	Hitelezők	1 35
		Óvadék	1000 —
		Átmeneti kamat	1627 77
		Nyereség	7817 79
	227161 60		227161 60

Veszteség.	Nyer- és vesztszámla.	Nyereség.	
Tőkésített betét kamat	5730 14	Heti betét kölcsön kamat	409 06
Folyószámlai kamat	2 79	Váltó kamat	13518 35
Leírás	29 92	Jelzálogkölcsön kamat	2543 16
Illeték	39 99	Késedelmi kamat	152 92
Lakbér	200 —	Szelvény bélyeg	43 48
Visszáltó kamat	2023 82	Iratdíj	542 —
Tiszti és szolga fizetések	1380 —	Nyilvántartási díj	43 08
Betét kamat (kifizetett)	298 55	Törzsdíj	2486 48
10% tőkekamatadó	602 88		
Adó (állami, községi stb.)	1021 41		
Kezelési költség	591 24		
Nyeremény	7817 79		
	19738 53		19738 53

Csantavér, 1898. évi december hó 31-én.

Szokola Gyula s. k., Dr. Békeffy Károly s. k., Herzi Simon s. k., Magosy Ferenc s. k.,
aligazgató. vezérigazgató. könyvvezető. pénztárnok.
Megvizsgáltuk és helyesnek találtuk. Csantavér, 1899. évi január hó 8-án.
Lóvy Vilmos s. k., Földi József s. k., Roder Jakab s. k., Székely Sándor s. k., Basch József s. k.,
felügy. biz. tag. felügy. biz. tag. felügy. biz. elnök. felügy. biz. jegyző. felügy. biz. tag.

Meghívó.

A jankováci takarékpénztár részvénytársaság
1899. évi február hó 5-én délután 2 órakor
az intézet helyiségében

rendes évi közgyűlését

tartja, melyre az intézet részvényesei tisztelettel meghívtnak.

A közgyűlés tárgyai:

1. Az igazgatóság és felügyelő-bizottság jelentése a lefolyt üzleti évről.
2. Az igazgatóság és felügyelő-bizottság által megvizsgált mérleg előterjesztése és ennek jóváhagyása; egyben az igazgatóság és felügyelő-bizottság felmentése és a nyereségy felosztásának elhatározása.
3. Egy cégjegyző, az ügyész és az igazgatósági tagok egyharmadának vagyis 5 tagnak s 3 felügyelő-bizottsági tagnak kilépése folytán megüresült állások titkos szavazás útján leendő betöltése, azon megjegyzéssel, hogy a kilépők újra megválaszthatók.
4. Az alapszabályok módosítása.
5. A közgyűlési jegyzőkönyv hitelesítésére 2 tag választása.

Jankovác, 1899. január 5-én.

Az igazgatóság.

Vagyon.	Mérleg-számla 1898. december 31-én.	Töke.	
Pénztár	1851 22	Részvény alaptőke	50000 —
Értékpapír	7198 —	Tartalék	22624 —
Váltó	142613 —	Takarékbetét és tőkésített kamat	130949 65
Köteleztvény	74414 —	Heti betét	4972 66
Jelzálog kölcsön	23573 —	Váltó visszleszámitolás	27568 97
Ingatlan	450 —	Adótartalék	250 —
Postatakarékpenztár	140 98	Kamat, átmeneti 1899. évre	2800 —
		Nyeremény	11074 92
	250240 20		250240 20

Jankovác, 1899. január 2-án.

Madzinyi János s. k., dr. Holländer Adolf s. k., Lóvy Sándor s. k., Madzinyi Géza s. k., Brachfeld Zsigmond s. k.,
igazgató. igazgató. igazgató. pénztárnok. könyvvezető.

Ezen mérleg-számla az intézeti könyvekkel egyezőnek és helyesnek találtatott.

Jankovác, 1899. január 4-én.

Szűcs Lajos s. k., Madzinyi Adorján s. k., Schöffler József s. k.,
felügy. biz. tag. felügy. biz. tag. felügy. biz. tag.

Angol tanfolyam

nyílik meg január hó 15-én, felette előnyös feltételek mellett. **A tandíj havi 14 óráért 4 frt,** kezességgel, hogy a tanuló a nyelvet hat hónap alatt elsajátítja. Privát órákat is adok uri házaknál. — Kétféle módszer, alapos és gyors oktatás. — Leveleket „English” jellege alatt a kiadóhivatalba kérek.

Zombor. Bittermann Nándor és fia könyv- és könyvművelő.

Korcsolyák!

Halifax	1:20—1:60
Halifax nikl	1:60—2:20
Mercur	1:40—2:00
Mercur nikl	2:00—2:50
Condor	1:60—2:50

Ifj. HEINDLHOFER R., ZOMBOR.

Vidéki megrendelések gyorsan eszközöltetnek.

2813. szám.

közs. 1898.

Pályázati hirdetés.

Bajsa község elöljárósága részéről közhírré tétetik, miszerint lemondás folytán egy gyalogrendőri állás jött üresedésbe, mely választás útján lesz betöltve.

Felhívtnak pályázni szándékozóknak, hogy sajátke-zülög irt kérvényüket **1899. évi január hó 20-áig** nyújtsák be, mivel később érkező kérvények figyelembe vételni nem fognak.

A kérvényben igazolni tartoznak, hogy:

- a) magyar honpolgárok,
- b) védkötelezettségüknek megfeleltek, 24 ik élet-évtüket betöltötték s a 60-ikat pedig el nem érték,
- c) feddhetlen erkölcsűek s teljesen rovatlan elő-életűek,

d) írni, olvasni tudnak és a községben divó mag-yar nyelven kívül leginkább még a szerb nyelvet birják,

e) teljesen egészségesek.
Kiszolgált katonák, volt csend- és rendőrök előny-ben részesítettek, azonban azok, kik a felelős községi őrségben szolgáltak, azoknak kérvényük tekintetbe vé-tetni nem fognak.

A rendőri állás évi 300 frt javadalmazással van öszszekötve, mely utólagos havi részletben lesz kifizetendő.

Az illető megválasztott köteles az előirt egyenru-bázatot saját költségén beszerezni.

A választás napja később fog kitűzteni.

Kelt Bajsa, 1898. évi december hó 31-én.

Szilvász János, Berkes János,
jegyző. 3—1 bíró.

Magyarország legnagyobb selyemáruháza

FISCHER SIMON és társa

Budapest.

Báli idényre selymek és Gazé-
áruminták kívánatra **Berger Si-**
monnál Zomborban. 3—1

Kihirdetés.

A szabványi anyakönyvi kerület alulírott anyakönyvvezető he-lyettese kihirdeti, hogy:

1. Koszorus György, ki családi állapotára nézve nőlen és a kinek vallása római katolikus, állása (foglalkozása) földmives, lakó-helye Zsabya (ezelőtt Ujbilek), születési helye Bács-Petrovoszellő, ideje 1874. évi március hó 26-ik napja s a ki Koszorus János és néhai neje született Kocsis Katalinnak fia.

2. Szalay Rozália, ki családi állapotára nézve hajadon és a kinek vallása római katolikus, állása (foglalkozása) háztartásbeli, lakóhelye Zsabya, születési helye Veprováe, ideje 1832. évi szeptember hó 22-ik napja s a ki Szalay György és néhai neje született Gyertya Viktoriának leánya egymással házasságot szándékoznak kötni.

Felhívtnak mindazok, a kiknek a nevezett házasságra vonat-kozó valamely törvényes akadályról vagy a szabad beleegyezést kizáró körülményről tudomásuk van, hogy ezt alulírott anyakönyvvezetőnél (helyettesnél) közvetlenül, vagy a kifüggesztési hely községi előjárósága (illetőleg anyakönyvvezetője) útján jelentsek be.

Ezt a kihirdetést a következő helyeken kell teljesíteni u. m.: Zsabyán és a Zomborban megjelenő „Bácska” című hírlapban.
Kelt Zsabyán, 1899. évi január hó 2. napján.

Kekezoovich István,
anyakönyvvezető-helyettes

1374. szám.

1898.

Árverési hirdetés.

Alulírott bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t. c. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a zombori kir. járásbíróóság 1898. évi V. 1300/2. számú végzése következtében dr. Bruck Armin ügyvéd által képviselt Weidinger S. és Zs. javára Schlegel Antal és Ferenc ellen 148 frt 31 kr és járuléka erejéig fogana-sított kielégítési végrehajtás útján lefoglalt és 325 frt 50 kr-ra becsült ingóságok nyilvános árverésen eladatnak.

Mely árverésnek a zombori tek. kir. járásbíróóság V. 1300/2. 1898. sz. végzése folytán 148 frt 31 kr tőke-követelés, ennek 1898. évi augusztus 15-ik napjától járó 6% kamatai és eddig összesen 21 frt 65 krban bíróilag már megállapított költség erejéig Ó Szivacon végrehaj-tást szenvedett lakásán leendő eszközölésére **1899. évi január hó 21-ik napjának délelőtti 10 órája** határidőül kitű-zetik és ahhoz a venni szándékozóknak oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t. c. 107. és 108. §-a értelmében készpénzfizetés mellett a legtöbbet ígérőnek becsáron alul is el fog-nak adatni.

Kelt Zomborban, 1899. évi január hó 6-án.

Styrum Mór,
kir. bir. végrehajtó.